

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/71/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215010595
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2215010595.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov JUDr. Vladimíra Tencera a Mgr. Kristíny Ferenciovej, v trestnej veci proti obžalovanému L. C., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmena d) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 odsek 1, odsek 3 písmena b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 11.1.2019, č.k. 4T/150/2015-359, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.9.2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného L. C., nar. X.X.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom zo dňa 11.1.2019, č. k. 4T/150/2015-359 uznal obžalovaného L. C. za vinného, že

dňa 23. mája 2014 v čase o 21:38 hod. v obci Rohovce v okrese Dunajská Streda, po tom čo v miestnom pohostinstve požil presne nezistené množstvo alkoholu, od čoho mal podľa znaleckého posudku najmenej 1,995 ‰ alkoholu v krvi, i napriek tomu, že mu bola za vedenie vozidla pod vplyvom alkoholu rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Policajného zboru Dunajská Streda sp.zn.: ORP-DS-ODI2-234/2014 zo dňa 16.4.2014 právoplatného 16.4.2014 uložená okrem iného i sankcia zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 6 mesiacov, plynúca od 23.2.2014, viedol po miestnej cestnej komunikácii v smere od parkoviska ležiaceho pred miestnym pohostinstvom osobné motorové vozidlo značky Lexus RX400 evidenčného čísla BA-011OE, kde pred rodinným domom č. 152 v dôsledku opojenia alkoholom nezvládol riadenie, zišiel mimo cesty vpravo na trávnatý porast, kde prešiel cez okrasné kríky, ktoré poškodil, odkiaľ pokračoval v jazde až do dvora rodinného domu č. XXX, kde vozidlo odstavil, pričom následne príslušníkom policajnej hliadky v čase o 23:45 hod. vykonanou dychovou skúškou bola u neho zistená hodnota 0,85 mg/l alkoholu v dychu,

teda maril výkon rozhodnutia orgánu verejnej moci tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahovalo rozhodnutie štátneho orgánu o zákaze činnosti a vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí, alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, hoci bol za obdobný čin spáchaný pod vplyvom návykovej látky v predchádzajúcich 24 mesiacoch postihnutý,

čím spáchal prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 odsek 1, odsek 3 písmeno b) Trestného zákona.

Za to bol odsúdený: podľa § 360 odsek 2 Trestného zákona, § 37 písmeno h) Trestného zákona, § 38 odsek 4 Trestného zákona, § 42 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, § 51 odsek 1 Trestného zákona k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov pri súčasnom uložení probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe. Podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, § 51 odsek 2 Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody sa podmienene odkladá a obžalovanému sa určuje skúšobná doba na 30 (tridsať) mesiacov. Podľa § 51 odsek 4 písmeno i) Trestného zákona obžalovanému súd ukladá povinnosť podrobiť sa v skúšobnej dobe

psychoterapii, alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve. Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona súčasne sa zrušuje výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 2T/2/2017 zo dňa 16.01.2017, právoplatný 31.01.2017 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona obžalovanému súd ukladá aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 2 (dva) roky.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný a to proti všetkým jeho výrokom, ako i proti konaniu, ktoré jeho vydaniu predchádzalo.

Prokurátor sa práva podať odvolanie vzdal.

V prvej časti odôvodnenia odvolania obžalovaný sumarizoval obsah jednotlivých vykonaných dôkazov.

V druhej časti odvolania uvádza:

1. Obžalovaný nepovažuje rozsudok za správny a dôvodný, nakoľko má za to, že súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre vydanie rozsudku, v dôsledku čoho bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona v jeho neprospech, a to z nižšie uvedených dôvodov. Obžalovaný má za to, že vykonaným dokazovaním nebol zistený stav vecí, o ktorom by neboli dôvodné pochybnosti a v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu rozsudku nebolo preukázané, že skutok vôbec spáchal. Súd sa podľa názoru obžalovaného v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal s obhajobou obžalovaného prezentovanou obhajcom obžalovaného v priebehu jednotlivých hlavných pojednávaní a zhrnutou v záverečnej reči na hlavnom pojednávaní dňa 11.01.2019.

2. K výpovedi svedkyne obžalovaný uvádza, že svedkyňou prezentované skutočnosti sa nezakladajú na pravde, pričom obžalovaný pri tomto svojom tvrdení nevychádza zo svojich subjektívnych pocitov a ani z motivácie privodiť inému trestné stíhanie, ale predovšetkým z výpovede svedka príslušníka Policajného zboru pána Y., ktorý prišiel na adresu F. č. d. XXX, ktorý vo výpovedi uviedol, že svedkyňa po jeho príchode k rodinnému domu, kde svedkyňa žila s obžalovaným v spoločnej domácnosti potvrdila najmä skutočnosť, že obžalovaný pil alkohol doma. Obžalovaný ďalej uvádza, že výpoveď svedkyne uskutočnená na súde je motivovaná pomstou svedkyne voči obžalovanému, a to jednak z osobných dôvodov, nakoľko si obžalovaný založil novú rodinu a so svedkyňou, s ktorou má maloletého syna, nežije a predovšetkým z dôvodu, že obžalovaný voči menovanej vypovedá vo vecí, kde je menovaná stíhaná za trestný čin nebezpečného prenasledovania súčasnej partnerky obžalovaného ako aj vo vecí, kde je stíhaná za obzvlášť závažný zločin podvodu. Výpoveď svedkyne ďalej spochybňuje aj fakt, že v inej trestnej veci bol do konania pribratý znalec za účelom posúdenia vierohodnosti jej výpovede, nakoľko vyšetrovateľ mal v tejto inej trestnej veci za to, že by svedkyňa mohla mať konfabulačné sklony. Obžalovaný na preukázanie vyššie uvedených tvrdení

predložil dňa 04.05.2018 prostredníctvom svojho obhajcu do spisu uznesenie o vznesení obvinenia U. P. za pokračovací obzvlášť závažný zločin úverového podvodu, uznesenie o vznesení obvinenia U. P. za prečin nebezpečného prenasledovania ako aj uznesenie o pribratí znalca z odboru psychológia na zistenie vierohodnosti jej výpovede z inej trestnej veci, pričom súd sa žiadnym spôsobom s týmito dôkazmi predloženými obvineným nevysporiadal.

3. K výpovedi svedka T. obžalovaný uvádza, že vzhľadom na jeho výpoveď uskutočnenú pred policajtom v prípravnom konaní sa vo výpovedi zrealizovanej na súde objavili rozpory a jeho výpoveď je potrebné vyhodnocovať ako nevierohodnú aj z toho dôvodu, že si ani nepamätá koľkokrát bol na polícii v súvislosti s predmetnou vecou a následne v deň keď vypovedal pred súdom, a teda v deň kedy pred súdom vypovedala aj svedkyňa si omnoho detailnejšie spomína na skutkové okolnosti vecí, ktoré sa udiali dňa 23.05.2014, teda pred takmer piatimi rokmi, než kedy vypovedal pred policajtom dva mesiace po skutku.

4. Z výsluchu svedkyne U. Y. vyplýva, že ku skutku uviedla, že jej boli zničené kľúčky motorovým vozidlom, ktoré viedla osoba, ktorú nevie identifikovať.

5. Vykonanie rekognícií považuje obžalovaný za nezákonné, nepreukazujú bez dôvodných pochybností skutočnosti uvedené v obžalobe a to z toho pohľadu, že by skutok spáchal obžalovaný. Svedkovia T. a T. neboli pri rekogníciách vyzvaní aby opísali osobu, ktorej totožnosť sa má zistiť, pričom za tento opis nemožno považovať ani ich prvotné výpovede z dôvodu, že rekognície boli vykonané podľa fotografií tváre a vo výpovediach svedkovia T. a T. dotknutú osobu podľa tváre neopisovali. Navyše, pri rekognícií sa obligatórne vyžaduje účasť nezúčastnenej osoby, čo v prípade rekognícií v prejedávanej veci splnené nebolo. Z ustanovenia §-u 30 ods. 2 Trestného poriadku vyplýva, že nezúčastnenou osobu môže byť len osoba u ktorej nie sú pochybnosti o nezaujatosti okrem iného aj vo vzťahu k orgánu činnému v trestnom konaní, preto to nemôže byť osoba v pracovnom pomere s Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Dunajská Streda ako bolo zistené v prejedávanej veci, kedy možno mať odôvodnenú pochybnosť o jej nezaujatosti.

6. K zabezpečeným kamerovým záznamom má obžalovaný za to, že priestor pred pohostinstvom v obci Rohovce, kde sa mal stať skutok, za ktorý bola podaná obžaloba nie je označený tak ako to vyžaduje zákon o ochrane osobných údajov, ide o priestor, ktorý nie je monitorovaný zákonným spôsobom a preto kamerový záznam nie je možné použiť ako dôkaz v trestnom konaní, keďže z nepráva nemôže vzniknúť právo. Obžalovaný predložil dňa 04.05.2018 do spisu prostredníctvom obhajcu obžalovaným vyhotovené fotografie priestranstva pred pohostinstvom v obci Rohovce ako dôkaz o tom, že uvedené priestranstvo nie je označené ako miesto monitorované kamerovým systémom, tak ako to vyžaduje zákon o ochrane osobných údajov. Okrem toho na kamerových záznamoch nie je vôbec vidieť, že by vozidlo viedol pravé obžalovaný, je na ňom vidieť maximálne pohyb tmavého vozidla v určitom čase, ktoré vedie osoba bez možnosti bližšej individuálnej identifikácie.

7. Z výpovede svedka T. podľa obžalovaného vyplýva, že sám svedok T. bol pod vplyvom alkoholu, a teda jeho rozpoznávacíe schopnosti boli značne znížené natoľko, že je pochybné, aby mohol vo svojich výpovediach prezentovať jednoznačne závery, na základe ktorých by mal byť obžalovaný uznaný vinným zo spáchania skutku, za ktorý bola na neho podaná obžaloba. Sám svedok T. nevidel čo vlastne obžalovaný pil a či ho vo vozidle nečakali iné osoby.

8. Súd v odôvodnení rozsudku poukazuje na zápisnicu o obhliadke miesta dopravnej nehody zo dňa 02.06.2014 z ktorej vyplýva, že u obžalovaného bola vykonaná dychová skúška s pozitívnym výsledkom 0,85 mg/l.

9. Obžalovaný si na tomto mieste dovoľuje uviesť, že dychová skúška bola vykonaná pred rodinným domom v obci F. č. XXX v ktorom v tom čase žil, a to dňa 3.05.2014 v čase o 23:45 hod., kedy sa jej dobrovoľne podrobil potom ako prišiel za policajtami z domu na dvor, pričom škodová udalosť mala nastať v čase o 21:38 hod. a z uvedeného dôvodu nemožno zistenú hladinu alkoholu v dychu vyhodnocovať ako dôkaz na preukázanie pravdepodobnej prítomnosti alkoholu v dychu obžalovaného v čase o 21:38 hod. Dychová skúška na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu obžalovaného vykonaná dňa 23.05.2014 v čase o 23:45 hod. podľa názoru obžalovaného nemôže byť vôbec vyhodnocovaná ako skutočnosť, na základe ktorej mal viesť v čase o 21:38 hod. osobné motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, nakoľko vykonaná dychová skúška svedčí len tej skutočnosti, že obžalovaný v čase o 23:45 hod. dňa 23.04.2014 mal v dychu zistenú prítomnosť alkoholu v hodnote 0,85 mg/l,

10. Znalecký posudok č. 38/2014 MUDr. Norberta Moravanského, PhD., znalca v odbore Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo (ktorý podľa odôvodnenia rozsudku nebol súdom taktiež žiadnym spôsobom vyhodnocovaný z pohľadu zákonnosti a prípustnosti dôkazu) prináša len hypotetický záver o tom, že obžalovaný mohol mať v čase cca o 21:38 hod hladinu alkoholu v krvi vo výške najmenej 1,995 promile, avšak za splnenia ďalších podmienok (čo znalec vyjadruje v odpovedi pod bodom 3. slovom pokiaľ), znalec odpovedá pochybnostne, nie s určitosťou aká sa premietla do obžaloby a následne aj do výroku rozsudku, čo v konečnom dôsledku spôsobuje rozpor zisteného skutkového stavu prezentovaného obžalobou a výrokom rozsudku.

11. V súvislosti s trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2T/2/2017 zo dňa 16.01.2017, právoplatným dňa 31.01.2017 obžalovaný uvádza, že ku dňu 31.01.2019 splnil všetky povinnosti uložené trestným rozkazom a požiadal o výmaz záznamu z výpisu z registra trestov Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

V tretej časti svojho odvolania obžalovaný poukazuje na ustanovenia § 2 ods. 10 a § 119 ods. 2 Trestného poriadku a na metodické usmernenie č. 2/2016 „Označenie monitorovaného priestoru podľa ustanovenia § 15 ods. 7 zákona č.122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Uviedol, že rekognície vykonané v prípravnom konaní boli vykonané nezákonne a preto nemožno na takýto dôkaz prihliadať. Pri rekognícií sa obligatórne vyžaduje účasť nezúčastnenej osoby, čo v prípade rekognícií v prejedávanej veci splnené nebolo, keďže nezúčastnenou osobou bola G. V., pracujúca v čase vykonania rekognícií ako spojovateľka na Okresnom dopravnom inšpektoráte v Dunajskej Strede, pričom u tejto osoby vznikli pochybnosti o nezáujatosti vo vzťahu k orgánu činnému v trestnom konaní, v dôsledku čoho vykonaná rekognícia nespĺňa požiadavky na prítomnosť nezúčastnenej osoby na takomto úkone v zmysle ustanovenia § 30 ods. 2 Trestného poriadku. Kamerové záznamy zabezpečené do vyšetrovacieho spisu nespĺňajú požiadavku zákonnosti dôkazu vyjadrenú v ustanovení § 119 ods. 2 Trestného poriadku. Podľa obžalovaného ak je monitorovaná celá obec, resp, len časť obce alebo niektoré ulice (ako je tomu aj v posudzovanom prípade), mala by byť zreteľne označená každá ulica a verejné priestranstvo ako monitorovaný priestor, čo v posudzovanom prípade splnené nebolo. Navyiac, na kamerových záznamoch nie je vôbec vidieť, že by vozidlo viedol práve obžalovaný, je na ňom vidieť maximálne pohyb tmavého vozidla v určitom čase, ktoré vedie osoba bez možnosti bližšej individuálnej identifikácie.

Vo štvrtej časti svojho odvolania obžalovaný uviedol, že vykonaným dokazovaním nebol zistený stav veci, o ktorom by neboli dôvodné pochybnosti a v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu rozsudku nebolo preukázané, že skutky, ktoré sú mu kladené za vinu vôbec spáchal. Pre uznanie viny nemožno rozhodnutie zakladať na nejednoznačných záveroch, ktoré sú v rovine pravdepodobnosti (obžalovaný na tomto mieste poukazuje predovšetkým na pravdepodobnostné závery znaleckého posudku č. 38/2014 MUDr. Norberta Moravanského). Obžalovaný nie je povinný dokazovať svoju nevinu, ale vina mu musí byť preukázaná, a to spôsobom nevzbudzujúcim žiadne pochybnosti. V prípade existencie pochybností musí súd postupovať miernejšie (in dubio pro mitio), teda rozhodnúť v prospech obžalovaného (in dubio pro reo). Vina obžalovanému musí byť pritom preukázaná bez akýchkoľvek pochybností na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Zo zásady in dubio pro reo tiež vyplýva, že ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obžalovaného. Na základe vyššie uvedených skutočností obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 321 ods. 1 Trestného poriadku zrušil a podľa ustanovenia § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný.

Po preskúmaní napadnutých výrokov a konania, ktoré im predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

K jednotlivým odvolacím námietkam, ktoré súd uvedené v druhej časti odvolania obžalovaného a sumarizované v bodoch 1. až 11. uvádza odvolací súd nasledovné.

Ad 1. Skutkový stav v predmetnej veci bol zistený správne, na základe dostatočne vykonaného dokazovania. Pokiaľ ide o obhajobu obžalovaného, súd reagoval na jednotlivé argumenty dostatočným spôsobom, ktorým vysvetlil, prečo považoval jednotlivé dôkazy, na základe ktorých uznal obžalovaného za vinného, za dostatočné. Je pravdou, že sa prvostupňový súd mohol dôkladnejšie vysporiadať s argumentom obhajoby ohľadne vierohodnosti výpovede U. P.. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že prvostupňový súd svedkyňu uveril, bližšie však nevysvetlil ako sa vysporiadal s námietkou obhajoby, že svedkyňa nehovorí pravdu. Z dôvodov uvedených nižšie však nie je tento nedostatok napadnutého rozsudku dôvodom na jeho zrušenie.

Ad 2. Nevierohodnosť výpovede svedkyne U. P. nebola žiadnym relevantným spôsobom preukázaná. Ak obhajoba poukazuje na výpoveď svedka H. Y., z jeho výpovede na hlavnom pojednávaní dňa 4.5.2018 (č. I. 325) nevyplýva, že by mu mala svedkyňa P. hovoriť o tom, že obžalovaný pil alkohol doma. Uvedenú skutočnosť spomenul iba obhajca vo svojej otázke na svedka, išlo teda o vyjadrenie obhajcu a nie svedka. Výpoveď svedka z prípravného konania sa na hlavnom pojednávaní nečítala. Pokiaľ obhajoba namieta, že výpoveď svedkyne bola pomstou za to, že obžalovaný si založil novú

rodinu a že obžalovaný vypovedá proti svedkyňi v iných trestných konaniach, ide o názor obhajoby, ktorý nie je preukázaný, resp. ide iba o domnienky. Skutočnosť, že svedkyňa bola znalecky vyšetrená v inom trestnom konaní na vierohodnosť jej výpovede, nemá nijaký priamy vplyv na toto trestné konanie. Výsledky znaleckého dokazovania v inej trestnej veci nemôžu byť použité ako dôkaz v tomto trestnom konaní. Preto prvostupňový súd na túto skutočnosť správne neprihliadal. Navyiac, z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že výpoveď uvedenej svedkyne nebola jediným, ani rozhodujúcim dôkazom proti obžalovanému, na základe ktorého by súd rozhodol o jeho vine. Skutočnosť vyplývajúca so svedeckej výpovede U. P. potvrdili aj výpovede iných svedkov (najmä A. T. a R. T.), ktorých (negatívny alebo pozitívny) vzťah k obžalovanému nebol preukázaný.

Ad 3. a 4. Rozpory vo svedeckých výpovediach, na ktoré poukazuje odvolateľ nie sú tak významné, aby podstatnejším spôsobom znížovali dôveryhodnosť ich výpovedí. Odvolací súd opätovne poukazuje na to, že jednotlivé svedecké výpovede je potrebné hodnotiť najmä v ich vzájomných súvislostiach a pri takomto hodnotení nachádza súd zhodu v opise podstatných skutkových okolností, ktoré sú dôležité pre rozhodnutie o vine.

Ad 5. Možno súhlasiť s námietkou odvolateľa, že rekognícia v prípravnom konaní nebola vykonaná presne podľa ustanovenia § 126 ods. 1 Trestného poriadku, pretože poznávajúce osoby neboli vyzvané, aby opísali poznávané osoby, čo znižuje dôkaznú hodnotu tohto úkonu. Dôležité však je, že uvedení svedkovia bezpečne opoznali osobu obžalovaného na hlavnom pojednávaní. Svedok A. T. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dokonca uviedol, že osobu obžalovaného poznal už skôr, pretože tento príležitostne chodieval do krčmy. Nebol teda pre neho neznámou osobou. Nemožno súhlasiť s názorom, že pri nezúčastnenej osobe, ktorá bola pribratá k vykonaniu rekognície, možno mať pochybnosť o jej nezaujatosti pre jej pracovný pomer na OR PZ Dunajská Streda. Jej pracovné zaradenie - spojovateľka - nesvedčí o tom, že by mala vzťah vyplývajúci z plnenia jej pracovných povinností, alebo vzťah iného druhu k policajtovi vykonávajúcemu rekogníciu, ktorý by mohol vyvolávať dôvodné pochybnosti o jej nezaujatosti.

Ad 6. Umiestnenie oznámenia pri vstupe do obce, že táto je monitorovaná kamerovým systémom, tak, ako to vyplýva z výpovede svedka C., starostu obce F., je podľa názoru odvolacieho súdu dostatočné na to, aby užívatelia verejného priestranstva obce boli z takýmto monitorovaním dostatočne oboznámení. Záznam z takéhoto monitorovania je teda dôkazom vykonaným v súlade s ustanovením § 15 ods. 7 zákona č. 122/2013 Z.z. Uvedený záznam je z pohľadu významu pre výsledky dokazovania v tejto veci iba dôkaz podporný k iným dôkazom, ktoré prvostupňový súd považoval za rozhodujúce a ktoré vymenoval v odôvodnení napadnutého rozsudku na strane 5.

Ad 7. Tvrdenie odvolateľa o tom, že rozpoznávací schopnosti svedka T. boli značne znížené následkom požívania alkoholu, je jeho subjektívnym názorom (domnienkou), ktorý však nemôže, sám osebe, znížiť dôveryhodnosť výpovede tohto svedka.

Ad 8-10. Skutočnosti zistené zo znaleckého dokazovania sú dostatočne určité na to, aby bolo možné stanoviť minimálne množstvo alkoholu v dychu obžalovaného, ktoré mal v čase spáchania trestného činu. Znalec pri podaní posudku vychádzal pritom aj z výpovede obžalovaného, ktorý jednak priznal požívanie alkoholických nápojov cca od 17.00 hod a na druhej strane neuvádzal, že by požíval alkoholické nápoje po príchode domov, teda, po spáchaní skutku. Tieto vyjadrenia obžalovaného korešpondujú so svedeckými výpoveďami a inými dôkazmi, ktoré v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza prvostupňový súd. Odvolací súd nevidí dôvod spochybňovať závery znaleckého skúmania.

Ad 11. Vo vzťahu k rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava I vydanom v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/2/2017, odvolací súd odpisom z registra trestov obžalovaného zo dňa 20.9.2019 zistil, že toto odsúdenie nebolo obžalovanému zahladené, resp. nebolo rozhodnuté o tom, že sa v skúšobnej dobe osvedčil.

Na základe vyššie uvedených zistení dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok je vo všetkých jeho výrokoch správny a zákonný. Prvostupňový súd vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu a svoje rozhodnutie o vine oprel o zákonne zabezpečené a vykonané dôkazy.

Pokiaľ ide o rozhodnutie o treste a spôsobe jeho výkonu, prvostupňový súd správne a dostatočne odôvodnil v napadnutom rozsudku, z ktorých skutočností vychádzal. Z dôvodov, ktoré prvostupňový súd uviedol, považuje odvolací súd druh aj výšku uloženého trestu za primerané a spravodlivé. Trest odňatia slobody je uložený na spodnej hranici trestnej sadzby, ktorého výkon bol podmienenčne odložený. Takýto trest, spoločne s uložením primeranej povinnosti a trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, môže splniť najmä účel tzv. individuálnej prevencie. Preto tunajší súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.